

Διεθνής Ημέρα Μνήμης για τα Θύματα του Ολοκαυτώματος

27 Ιανουαρίου

Ήταν τριών χρονών, όταν την πήγαν σε στρατόπεδο συγκέντρωσης

Σοκαριστική μαρτυρία της Ρίνα Μπαρζιλιά Ρεβάχ από όταν ήταν στο στρατόπεδο συγκέντρωσης Μπέργκεν Μπέλσεν.

Τις **μνήμες** που σφράγισαν το μυαλό και την ψυχή της, στην τρυφερή ηλικία των τριών ετών, όταν βρέθηκε στο στρατόπεδο **Μπέργκεν Μπέλσεν**, ξετύλιξε σήμερα, στο περιθώριο της εκδήλωσης μνήμης στο **Μνημείο του Ολοκαυτώματος των Εβραίων** της Θεσσαλονίκης στην Πλατεία Ελευθερίας, η **Ρίνα Μπαρζιλιά Ρεβάχ**, μια από τους ομήρους στα ναζιστικά στρατόπεδα συγκέντρωσης.

«Ήμουν στα στρατόπεδα σε πολύ μικρή ηλικία. Οι αναμνήσεις μου, τις οποίες έχω πει, είναι φτωχές, είναι λίγες από ένα παιδάκι τριών, τεσσάρων χρονών, αλλά είναι ανεξίτηλες», σύμφωνα με όσα αναφέρει το ΑΠΕ-ΜΠΕ.

«Ήμουνα στο στρατόπεδο, **ήμουν συνέχεια άρρωστη και έβηχα** και ήμουν στο τρίτο κρεβάτι γιατί ήταν τα κρεβάτια το ένα πάνω στο άλλο και είχε ένα μικρό φεγγίτη εκεί επάνω. Απέναντι ήταν ένα στρατόπεδο εργατών και χάζευα όλη την ημέρα. Μια μέρα ήρθε ένα μεγάλο κάρο, πολύ μεγάλο, με ψηλά πλαϊνά ξύλινα, το σέρνανε άλογα και δύο εργάτες από κάτω πετούσαν στο κάρο **γυμνά πτώματα εργατών**, γιατί έπρεπε να ξεχωρίσουν τους ζωντανούς από τους πεθαμένους. **Όταν το κάρο γέμισε πτώματα, ανέβηκε ένας αξιωματικός πάνω με μια μακριά μεγάλη μαύρη καλογουλισμένη μπότα και άρχισε να χοροπηδάει πάνω στα πτώματα για να κάτσουν και να χωρέσουν άλλοι.** Δεν ξέρω τι κατάλαβα αλλά άρχισα να **κλαίω** και προσπαθούσαν οι άρρωστες κυρίες που ήταν εκεί, γιατί όλοι οι άλλοι έφευγαν για δουλειά – καταναγκαστικά έργα –, να βρουν λίγη ζάχαρη να μου δώσουν, που δεν υπήρχε» ανέφερε χαρακτηριστικά. Σημείωσε, άλλωστε, ότι παιδιά δεν υπήρχαν πολλά στο στρατόπεδο καθώς εκείνη θυμάται μόνο ένα **άλλο κοριτσάκι** που ήταν λίγο μεγαλύτερο από αυτήν.

Για τις συνθήκες που επικρατούσαν σχολίασε ότι το στρατόπεδο Μπέργκεν Μπέλσεν δεν ήταν στρατόπεδο με θαλάμους αερίων αλλά στρατόπεδο καταναγκαστικής εργασίας. «Η ζωή ήταν φρικτή, **πέθαιναν συνεχώς οι άνθρωποι** από τύφο, από αστία, από πολύ κακές συνθήκες ζωής και είχε κρεματόριο για τα πτώματα, αλλά **δεν είχε θαλάμους αερίων**» πρόσθεσε.

Η ίδια σημείωσε ότι στο στρατόπεδο βρέθηκε με τους γονείς της. «**Οι γονείς μου επέζησαν.** Ήταν μια πολύ μεγάλη οικογένεια από την οποία χάθηκαν οι περισσότεροι. Ευτυχώς **επέζησαν η μητέρα μου, ο πατέρας μου, ο παππούς μου και η γιαγιά μου** από τη

μεριά της μητέρας μου» είπε. Η περιπέτεια της οικογένειας στο στρατόπεδο τέλειωσε μετά από δύο χρόνια ενώ όσοι απέμειναν γύρισαν στη **Θεσσαλονίκη το 1945**.

Για όσα θυμάται από την παιδική της ηλικία η κ. Ρίνα Μπαρζιλιά Ρεβάχ σημείωσε: «**Με είχαν ρωτήσει αν είχα παιχνίδια**. Δεν ήξερα καν τότε τι είναι τα παιχνίδια. Δεν έπαιξα ποτέ με κούκλα. Δεν ήξερα καν τι σημαίνει κούκλα. Και όταν γυρίσαμε έπαιξα με τις λάσπες».

Αυτά ανέφερε η κ. Ρεβάχ και λίγο αργότερα κατέθεσε το **πρώτο στεφάνι** στην εκδήλωση μνήμης των θυμάτων του Ολοκαυτώματος, ως εκπρόσωπος των επιζησάντων μελών της Ισραηλιτικής Κοινότητας Θεσσαλονίκης.

29.01.2023 - 16:23

Alfavita Newsroom